

Til *ministeren for skatter og afgifter* (15/4 83) af:

Gammelgaard (KF):

»Hvorledes agter ministeren at løse de problemer, der har vist sig i forbindelse med lov nr. 227 af 26. maj 1982 om ændring af forskellige skattelove (skattemæssig ligestilling af ægtefæller)?«

Begrundelse

Ministeren har flere gange offentligt udtalt sin tilslutning til princippet i den vedtagne lov om, at ægtefæller skattemæssigt ligestilles.

Imidlertid har der vist sig en række utilsigtede virkninger både af indholdsmæssig og af administrativ art. Da ministeren har udtalt, at det er hans ønske at rette op herpå, spørges, hvilke tanker ministeren gør sig i den anledning.

Besvarelse (20/4 83):

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Efter forslag fra den daværende regering gennemførtes i foråret 1982 væsentligt ændrede skattemæssige regler for ægtefæller.

Hovedsigtet med disse nye regler var at opnå ligestilling mellem mand og hustru i skattemæssig henseende, således at manden ikke altid skulle være den skattemæssige hovedperson i et ægteskab.

Denne ligestilling er opnået, og jeg kan – som spørgeren også er opmærksom på – fuldt ud tilslutte mig dette princip om ligestilling.

Når jeg alligevel gentagne gange har udtalt mig kritisk om de gennemførte regler, hænger det sammen med, at andre vigtige hensyn efter min opfattelse er tilsidesat.

Reglerne vil således nok give anledning til en hel del ekstra administration for skattemyndighederne. Under lovforslagets behandling fremkom der således skøn, der antydede et merforbrug i de kommunale skatteforvaltninger svarende til flere hundrede fuldtidsansatte på årsbasis. Det kan også nævnes, at der blandt de kommunale forslag til regelsænering er tilslutning fra ca. 50 kommuner til et forslag om at ophæve den nye ægtefællebeskatning.

En indvending, som efter min mening må tillægges endnu større vægt, er dog, at reglerne nok vil vise sig meget vanskelige at forstå for de skattepligtige. Jeg tror således, at mange ægtepar vil opgive selv at udregne slutskatten, når selvangivelsen er udfyldt, og det kan blive svært at forklare, at der kan forekomme tilfælde, hvor to ægtefæller med næsten den samme skattepligtige indkomst skal betale væsentlig forskellig skat.

Hertil kommer, at det forekommer uheldigt, at det kan have betydning for den samlede skat for to ægtefæller, hvem af parterne der deltager i rent passiv virksomhed som f.eks. udlejningsvirksomhed og kommanditanparter m.v.

De forhold, som jeg har nævnt, og en del mere teknisk betonedede indvendinger fra sagkyndige er blevet undersøgt af en gruppe embedsmænd fra skattedepartementet og statsskattedirektoratet med henblik på, om man ved justering af reglerne kunne gøre ægtefællebeskatningen mere forståelig og rimelig.

Undersøgelserne tyder på, at en række af problemerne kan afhjælpes ved at sætte yderligere lapper på systemet. Herved kunne man nok fastholde hovedprincipperne i den nye ægtefællebeskatning uden væsentlige provenutab, men der ville næppe blive tale om væsentlige administrative forenklinger, og navnlig ville reglerne ikke blive mere forståelige.

En sådan lappeløsning synes jeg derfor er uegnet.

Efter min opfattelse har vi herefter valget mellem at vende tilbage til de regler, der var gældende før den nye ægtefællebeskatning, eller at søge frem mod et mere gennemarbejdet og forståeligt system for beskatning af ægtefæller.

Jeg tror ikke, der er nogen politisk dækning for at ophæve de nye regler om ægtefællebeskatning eller udskyde deres ikrafttrædelse, og det vil heller ikke rent teknisk være nogen god løsning, efter at reglerne har været i kraft i snart et halvt år.

Resultatet af mine overvejelser er herefter blevet, at der bør iværksættes et udvalgsarbejde, der på et meget bredt grundlag skal fremkomme med udkast til enkle og forståelige regler for ægtefællers indkomst- og formuebeskatning. Efter min opfattelse må der lægges afgørende vægt på, at nye regler na-